

efter § 6, 2. pkt., kan indgås i forbindelse med købet eller senere. Indgås den på et tidspunkt, hvor køberen har misligholdt købet, vil der dog være særlig grund til at være opmærksom på, om aftalen efter de almindelige aftaleretlige regler er gyldig.

Det er kreditor, som har bevisbyrden for, at det er aftalt, at loven skal fraviges, jfr. § 7.

Til § 7

Bestemmelsen, der svarer til § 40 i kreditkøbsudvalgets lovudkast, indeholder en bevisbyrderegel, idet den bestemmer, at kreditor i forhold til køberen har bevisbyrden for, at et kreditkøb ikke er omfattet af loven og for, at et af loven omfattet køb ikke er et forbrugerkøb.

Om begrundelsen for bestemmelsen og betydningen af, at kreditor har bevisbyrden, henvises til betænkningen s. 117-118.

Bestemmelsen refererer sig til § 4, stk. 2 og 3, der definerer begrebet forbrugerkøb. Som nævnt i indledningen til bemærkningerne til § 4, stk. 2, er det for en række bestemmelser i lovforslaget af afgørende betydning, om der er tale om et forbrugerkøb. For så vidt angår forbrugerkøb svarer bevisbyrdereglen til dørsalgslovens § 1, stk. 3, rentelovens § 7, stk. 1, og købelovens § 4 a. Udover forbrugerkøb har bestemmelsen betydning dels for § 5, stk. 1 og 2, der fastsætter, i hvilket omfang kortvarige kreditter og erhvervsdrivendes kreditkøb er undtaget fra lovens område, dels for § 6, 2. pkt., om parternes adgang til i visse køb at fravige lovens bestemmelser. Reglen vil også have betydning ved eventuelle undtagelser fastsat efter § 5, stk. 3.

Bevisbyrdereglen finder ikke anvendelse på spørgsmålet, om der overhovedet er aftalt kredit, eller der foreligger kontantkøb, jfr. ordene »at køb på kredit er omfattet af loven«. Reglen har endvidere ikke sager om straf for overtrædelse af loven for øje, jfr. formuleringen »i forhold til køberen«.

Til kapitel 2

Medmindre andet er fastsat i de enkelte bestemmelser, finder reglerne i kap. 2 (§§ 8-17) anvendelse på alle kreditkøb, der er omfattet af loven.

Til § 8

Bestemmelsen svarer med visse ændringer til § 6 i kreditkøbsudvalgets lovudkast. Om begrundelsen for at begrænse bestemmelsen til forbrugerkøb

henvises til pkt. 7.d.1° i de almindelige bemærkninger.

Til stk. 1.

Bestemmelsen pålægger sælgeren at give køberen en række oplysninger om den tilbudte kredit, kreditomkostningerne, herunder den effektive rente, og vilkårene for kreditten. Køberen får herved mulighed for at vurdere, om han skal benytte sig af kredittilbuddet, og for at sammenligne forskellige kredittilbud.

Oplysningerne skal dog ikke gives, hvis kreditkøbsprisen ikke overstiger 500 kr. Om begrundelsen for oplysningspligten og for, at den ikke bør gælde for de helt små kreditkøb, henvises til betænkningen s. 65-66.

§ 8 omfatter ikke kontokøb, idet der om kontokøb er fastsat særlige regler i § 33.

Selv om kreditten finansieres af en tredjemand efter forudgående aftale med sælgeren, jfr. § 1, stk. 2, nr. 2, er det sælgeren, som har oplysningspligten. Tilsidesættelse af pligten til at oplyse kreditomkostningerne angivet som et samlet beløb og som en effektiv årlig rente er civilretligt sanktioneret i § 39. I køb med ejendomsforbehold vil endvidere § 21 medvirke til, at oplysningspligten overholdes. Der kan dernæst ved grov eller oftere gentagen overtrædelse blive tale om straf efter § 41 samt i ganske særlige tilfælde om frakendelse af retten til erhvervsmæssigt at drive virksomhed med salg på kredit, jfr. § 42.

Efter udvalgets lovudkast forudsættes det, at oplysningerne skal gives ved aftalens indgåelse, og inden køberen forpligter sig, jfr. betænkningen s. 65 og s. 113. Justitsministeriet har fundet det rigtigst i § 8, stk. 1, at præcisere, at oplysningerne skal gives ved aftalens indgåelse. Normalt vil det ikke være vanskeligt for sælgeren at give oplysningerne under salgsforhandlingerne med køberen, så at køberen kan lade dem indgå i sine overvejelser, før han beslutter sig til at købe. Det vil f. eks. være tilfældet i et almindeligt butikksalg, og oplysningerne skal da gives, inden køberen forpligter sig.

I tilfælde, hvor køberen uden forudgående mundtlige salgsforhandlinger skriftligt bestiller en vare, f. eks. hos et postordrefirma, vil køberen være forpligtet, når firmaet modtager bestillingen, og det vil da ofte ikke være muligt for firmaet at give de nødvendige oplysninger om kreditvilkår m. v., inden køberen forpligtede sig. Justitsministeriet finder det her tilstrækkeligt, at oplysningerne gives senest samtidig med sælgerens accept af køberens tilbud. I sådanne tilfælde vil allerede sælge-